

9. A

Není světlo jako světlo

Ticho, vlhko a studeno. To bylo první, co jsem zaregistrovala. Cítila jsem, že ležím na chladné zemi a mám zavřené oči. Zklidnila jsem dech a zaposlouchala jsem se. Ticho. Ležela jsem dál a snažila si vzpomenout, co se stalo a jak jsem se tady objevila. Vybavilo se mi jen BUM, KŘACH a skřípění kol. Jinak nic. Jako bych v hlavě měla mlžný opar, který mi zabraňoval se proboujet ke vzpomínkám. Takhle jsem tam ležela věčně.

„To je zvláštní,“ pomyslela jsem si. Vzpomínám si jenom na ostrý, oslepující záblesk a na ty zvuky. Posadila jsem se, zatřepala hlavou, abych si protřídila myšlenky a rozhlédla se. Překvapením jsem vykulila oči. Byla jsem v tunelu. Pěkně dlouhém a zatuchlém tunelu. Vstala jsem a ušla pár kroků.

„Hmm, tady jsem ještě nebyla. Kde to jsem? Kdo mě sem odnesl?“ přemítání v mé hlavě nebralo konce.

„Halóóó,“ zavolala jsem. Žádná odpověď.

„Je tu někdo?“ zkusila jsem to znovu. Zase nic.

Chvilí jsem tam stála a jediná verze, která mě napadla, co se mistalo, vypadala takto: Vydala jsem se někam vlakem a vypadla z něho, pak mě někdo našel a položil doprostřed kolejí. Až na to, že jsem vlakem jela naposledy asi v 5. třídě a že bych už byla mrtvá, kdybych „čirou náhodou“ vypadla z vlaku. Nahlas jsem se té svojí potřeštěné a trochu absurdní teorii zasmála, ale znělo to spíš jakonějaké nervózní zajíknutí.

„V klidu, teď to neřeš, hlavně se odsud' dostaň,“ napomenula jsem se v duchu. Znovu jsem se rozhlédla kolem a uviděla východ, takové malé světýlko v dálí, které ale bylo jenom na jednom konci tunelu. Na druhém byla nebezpečně vyhlížející, pohlcující tma. Odhodlala jsem se vydat k východu, který mě k sobě zvláštním způsobem vábil.

Byla jsem asi v půlce cesty, když jsem ucítila letmý dotek na mé noze. Ucukla jsem a podívala se, co to bylo. Nic jsem neviděla. Znovu se mě „to“ dotklo, tentokrát jsem už cítila, jako by mě někdo chytil za kotník a lehce za něj zatahal. To už byla poslední kapka, vzala jsem nohy na ramena a běžela, seč mi nohy stačily ke konci tunelu. Během tří minut mého zběsilého běhu jsem už onen zvláštní dotek necítila a dovolila jsem si zpomalit, nakonec i zastavit a popadnout dech. Chvilí jsem tam jen stála a celým tunelem bylo slyšet mé zběsilé hýkání a vydýchávání. Vzchopila jsem se a šla dál. Každý krok jsem měla pečlivě naplánovaný, v hlavě připravený plán, jak příště zareagovat, ale to, co se stalo, jsem vůbec nečekala. Chytlo mě to, ne za nohy, nýbrž za ruce a prudce to se mnou šklublo k zemi. Začala jsem bojovat jako o život, šklubala sebou a křičela z plných plic.

„POMOOC!“ zaječela jsem a zkoušela se vykroutit ještě víc z pevného sevření, které mi svíravě drželo paže. „Ono“ toho využilo, chytlo to i moje nohy a já, protože jsem měla ruce držené za sebou, jsem spadla rovnou na obličej. V puse jsem ucítila železitou pachutí krve.

Na sebelítost ale nebyl čas, protože mě „to“ začalo táhnout po zemi přímo do temnoty, která čekala za mnou. Podívala jsem se na vzdálené světlo na konci tunelu a rozhodla se nevzdávat. Pociťovala jsem náhlý příval adrenalinu spolu s neodolatelnou touhou a pocit, že se za každou cenu musím dostat ke konci. Ale neviditelná síla mě ne a ne pustit. Kopala jsem kolem sebe, škubala a křičela. Uvolnily se mi ze sevření ruce a snažila jsem se prsty něčeho, čehokoliv chytit. Zatínala jsem prsty do hlíny před sebou. Nešlo to. Nevydržela jsem. Mělo to mnohem větší sílu než já a mně už docházela energie. Pomalu mě to táhlo vstříc temnotě za mnou. Naposledy jsem se podívala na čím dál více se vzdalující světlo na konci tunelu, než mě „to“ celou vtáhlo do inkoustově černé, husté tmy. Rázem jsem ztratila vědomí....

...píp...píp...píp....

Cítím, že ležím. Asi jsem na posteli, ale nevím kde. Slyším něco nahlas, ostře pípat. Počkat...já jsem asi v nemocnici!! Zprudka otevřu oči, ale hned je zase přivírám, protože mě rychle oslepí světlo spolu s kombinací bílé nemocniční stěny. Pokouším se posadit, ale něčí ruce mě lehce zatlačí zpátky do postele. I přes opatrný dotyk sestřičky mnou protlnula ostrá bolest celého těla. Přimhouřenýma očima vidím obě své nohy zavázané v sádře a pobíhající lidi s náznakem nadšení kolem mě.

„Zavolejte je, rychle, už se probírá,“ řekla jedna sestřička, možná doktorka, pobíhajícímu jako včelky personálu nemocnice.

„Vždyť to se mnou nemůže být tak vážné, ne?“ pomyslela jsem si, ale hned jsem to vzala zpátky, protože do pokoje přivedly sestřičky ženu celou ubrečenou a muže s trikem zmáčeným od slz manželky. Rodiče!

„Mami, ta-“, snažila jsem se ze sebe vysoukat, ale pusou mi projela oslepující bolest. Asi mám zlomenou čelist. AU, strašně to bolí.

Očividně jsem zakňučela bolestí nahlas, protože ke mně ihned přiskočila sestřička spolu s mamkou a začaly mi podestýlat hlavu i bradu.

„Zlatíčko moje, jak ti je?“ zeptala se mě máma, celá usazená, ale hned se ptala dál, uvědomila si totiž, že nemůžu mluvit. Snažila jsem se jí očima zeptat, co se mi stalo. Hned to pochopila a řekla: „Pan doktor přijde co nevidět a řekne ti přesně, jak jsi na tom a co se stalo.“

V paměti jsem lovit ani nezačínala, protože jsem nechtěla a neměla sílu čelit znovu té neproniknutelné mlze. V zápětí za námi přišel pan doktor v bílém plášti, s obličejem zbrázděným vráskami, nahromaděnými za dlouhá léta své práce. Představil se mi jako „pan doktor SteveRanold“ a celou si mě prohlédl a zkontroloval.

„Výborně, lepšíš se, máš výbornou regeneraci tkání na pravé noze a pokud to půjde stejným tempem, myslím, že do konce příštího týdne můžeš domů,“ řekl mi pan doktor.

No nazdar, teď to přijde, teď se to všechno dozvím.

„Co si z toho pamatuješ?“ zeptal se mě. Ach jo! Přece jenom musím zalovit v mysli. No nic.

„Pamatuju si,“ mumlavě odpovídám, „ pamatuju si, že jsem jela ze školy, jela jsem svým autem a...a...“

„No?“ ptá se mě pan doktor nedočkavě.

„A vybourala se,“ pokračovala jsem rozechvělým hlasem, „protijedoucí auto mě oslepilo zesílenými mlžnými světly,“ dokončila jsem vyprávění, překvapená nad svou již jasnou pamětí bez jediného oparu mlhy.

Nemůžu uvěřit svým vzpomínkám, takže to nebyly zvuky kol vlaku, ale auta! Ale přece se mi to jen nezdálo, ne? Vždyť to bylo tak reálné, skutečné!

„Skvělé, paměť ani mozek to nezasáhlo, máš velké štěstí, že jsi vůbec přežila. Jen takový kousek jsi byla od smrti,“ řekl pan doktor a ukázal malinkou škvírku palcem a ukazováčkem. Uslyšela jsem mamčin tichý pláč.

„Naštěstí, se náš odborný tým snažil, jak nejlépe mohl, abychom tě neztratili. Operace, kde jsme tě dávali dohromady, trvala přes pět hodin. Příště ale buď víc průbojná a nesnaž se jít smrti vstříc, vůbec ses teda nesnažila,“ mrkl na mě veselýma, viditelně znavenýma očima. Jakmile odešel, rodiče se na mě vrhli a s obrovskou úlevou v očích se mě začali ptát, jak mi můžou pomoci. Jenom jsem tam seděla a odpovídala jemným kýváním hlavy a otáčením ze strany na stranu: ANO nebo NE.

Rodiče před chvílí odešli. Čeká mě nekonečná noc v nemocnici. Přestala jsem se bránit slzám a nechala je kanout na hedvábné povlečení své postele. Tak blízko jsem byla smrti!

Už už jsem se chtěla hroutit, když vtom se otevřely dveře a vykoukla z nich sestřička. Ta, která se o mě nejvíce starala.

„Už se nám tam nevracej,“ řekla mi a čekala na mou odpověď. Chtělo se mi nechápavě odpovědět kam, ale ona mě přerušila: „Však víš kam.“ S vševědoucím výrazem mi popřála dobrou noc a odešla...

.

.

„Slibuji,“ zašeptala jsem.